

[Jensen-Aaie.]

Landstinget. Det er præcis 5 Uger siden, vi fik Lovforslaget til første Behandling, og hvad har vi opnaaet i de 5 Uger ud over det, der allerede opnaaedes i Folketinget? Det har praktisk talt været en March paa Stedet. De to Partier gaar positivt imod det, der virkelig betyder noget i Retning af Lettelse for det betrængte Landbrug. De to Partier, som danner Flertallet i dette høje Ting, opfører sig i det hele taget mærkeligt. Naar der er en Opposition, plejer det at være saadan, at man kan enes om et eller andet, men de to Partier kan ikke enes om noget som helst positivt. De er saa uenige med hinanden, som man vel kan være, men alligevel kan de — desværre — enes om een Ting, og det er at nedstemme det, Folketinget har vedtaget, hvilket vil sige: Folkets Vilje. Det er noget, man adskillige Gange har mødt i dette høje Ting, at man har været uenig om de positive Ting, men det negative: at standse de Lovforslag, som kommer fra Folketinget, har man kunnet opnaa Enighed om. Der er derfor slet ingen Tvivl om, at de ærede Medlemmer politisk set er Regeringens og Regeringspartiernes gode Medarbejdere. Det er velkendt, at Regeringen og Regeringspartierne ønsker Landstinget afskaffet; de to ærede Partier er i Virkeligheden med til at grave deres egen Grav, og de graver den blot dybere, hvis de i Dag forkaster det foreliggende Lovforslag.

Ved Sagens første Behandling udtalte jeg, at jeg ikke sætter stor Lid til Det konservative Folkeparti i denne Sag. Det konservative Folkeparti har ikke i de senere Aar vist nogen Vilje til at forhandle paa disse Omraader, det har vist sig, at jeg desværre paa dette Punkt saa rigtigt. Men paa et andet Punkt maa jeg erkende, at jeg har set forkert. Ved Sagens første Behandling troede jeg virkelig, at der vilde være Mulighed for at faa Venstre med i en positiv Behandling af det omfattende Lovforslag, vi nu har behandlet gennem 5 Uger. Det utrolige er imidlertid sket, at Venstrepartiet gaar imod Støtte til Landbruget til Trods for, at Partiet føler sig som særlig Repræsentant for Landbruget. Skulde man gøre Venstrepartiet en vis Indrømmelse i saa Henseende og betegne det som Repræsentant for Landbruget, maatte man skyde et Ord ind, nemlig „det store“; Venstre er i Virkeligheden Repræsentant for det store Landbrug; naar der er Tale om det lille Landbrug, er de Herrer knapt saa ivrige. Man forbavses — og jeg kan forsikre, at Forbavselsen er fremherskende over det

ganske Land — over, at Venstre stiller sig saadan i denne Sag. Venstre har krævet en saglig Undersøgelse, uden partipolitiske Svingninger, af Landbrugets økonomiske Forhold. Regeringen har imødekommet dette Ønske, idet den har nedsat en Kommission, som man ikke kan og heller ikke har prøvet paa at hæfte Partipolitikken Navn paa, og Regeringen har fulgt Kommissionens Betænkning i al væsentligt. Man skulde saa tro, at Venstre var glad og tilfreds, naar der blev fremsat et Lovforslag, bygget op af en saadan saglig Kommission. Men saa siger Venstre: Nej, vil vil have noget andet. Saaledes har det været, hver Gang der er blevet fremsat Forslag til Hjælp for Landbruget.

Hvad galt er der saa ved dette Lovforslag? Jo, det er Almisse, siger man. Det sagde man ved første Behandling, og det er gentaget flere Gange senere. Det Almissepræg maa vi have bort, det kan Venstre ikke gaa med til. Men hvad er Almisse? Hvis man paa kunstig Maade forhøjer Priserne paa det indenlandske Marked paa Landbrugets Produkter, saa hele Befolkningen, ogsaa de allerfattigste, kommer til at betale, er det saa ikke Almisse? Det er Almisse fra den allerfattigste til den mest velhavende Landbruger. Nu taler man ikke længere om Prisforhøjelser, nej, for Priserne er i den Tid, vi har behandlet Lovforslaget her i Rigsdagen, gaaet saa rask i Vejret, at nu kan der ikke ret godt tales om prisfordyrende Foranstaltninger for de Produkter, for hvilke man tidligere tænkte paa at indføre saadanne, nu vil man have en Bundpris, man vil sikre Driften for det store Landbrug. Regeringens Forslag derimod er bygget op som en Støtte til det Landbrug, hvis Gæld uden egen Skyld er blevet for stor; det er en Støtte til dem, der har alt for store Udgifter; men der stilles ikke Forslag om Prisforhøjelse.

Hvorfor er man i øvrigt saa ked af Almisse? Jeg ved det ikke. Efter de tidligere Kriselove, som begge de to Partier har været med til at vedtage, gaves der ogsaa Tilskud, og da hørte man ikke ret meget om Almisse, en lille Smule hist og her, men man har dog taget imod den, og jeg tror, det samme vilde blive Tilfældet, hvis man gennemførte Regeringens nu foreliggende Lovforslag. Jeg ved ikke, hvor de Mennesker bor, der ikke er villige til at tage imod Penge, naar de kan faa dem paa lovmæssig Vis. I Loven om Hjælp til sønderjyske Landbrugere synes jeg ogsaa, der er noget om Tilskud, og man har ikke der talt om Almisse. Landbruget faar